

нитѣ пунктове, било твърдѣ лошево. Защитниците на Новоселското укрѣпление — най-важний прѣденъ пунктъ, отдавно били отстъпили, вслѣдствие недостатъкъ отъ патрони. Единственнитѣ останали отъ вѣнъ крѣпостъта били находящитѣ се части въ траншеитѣ. Неизвѣстно по какви съображения, но тѣзи траншеи, били расположены на твърдѣ лоша позиция — почти съ никакъвъ обстрѣлъ, а най-лошето, на дѣйствителни вистрѣлъ, задъ нѣ-какви си камѣнни строения: ханъ, крѣчма и воденица, отъ които сърбетѣ не закъснѣли да се воспользуютъ. Всѣко по-нататъшно стоеение въ тѣзи траншеи, било безполѣзно и само за по-голѣмъ вредъ на нашитѣ, върху които, сърбетѣ, почнали да стрѣлятъ право надъ главитѣ имъ. Нѣмало какво да се прави, отстъпили, но ний сме длѣжни да спомѣнемъ и завършимъ излаганието на този бой съ това, че Тодоровъ, билъ послѣднийтъ който отстъпилъ съ ротата си въ крѣпостъта, макаръ и да билъ на най-лоша позиция.

На другие день, Тодоровъ, получилъ заповѣдъ, да сдаде ротата си и приеме командуванието на една часть отъ доброволцитѣ, по случай нараняванието на началника имъ.

Съ доброволцитѣ, Тодоровъ не е ималъ постоянна позиция, а служилъ като резервъ и се пращаль тамъ, къдѣто се искала помощъ. Въ тѣзи постоянни прѣдвижения, той се явявалъ на всѣкъдѣ по бастионитѣ и куртинитѣ на крѣпостъта, гдѣто била потрѣбна помощъ,